

Ey Sevgili Gelecek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Mayıs 2024

Şimdimi bağışla, sevgili gelecek yetmedi sil dün de kalan geçmişimi hatta neşemi sevincimi ihbar et yalancı sıfatlara bürünen hangi gizem ise hangi nükte hangi seyyah yolcu varlığıma binaen kilitli çekmecemde solan çiçekleri dahi dilersen ekebilirsin yattığım toprağa nasıl ki ukde olandır mutluluk nasıl ki içim içime sığmaz sevgi iken teşrif eden umut iken teftiş eden ve sakar bir aşkın mizacında varsın bas varsın bassınlar bam telime.

İdamesi hayatın.

Kırık kapılı kulübem.

Künyemde seken iki ismim.

Ve anne ikliminde saklı iken varsa yoksa deşilen yüreğimden arda kalan.

Verilen her muhtıra.

Varsın kapısından kovulayım sair köyün ve bil ki:

Bilmezden gelen kimse yalnızlığımlı...

Bilinmedik ne mi kaldı?

Hazzı değil hayatın haizi olduğum zorlukların da tek muhatabıdır iç sesim varsın baskın olsun dış sesin maruzatı.

Tüyü bitmemiş yetim hakkı.

Yetim sözcüklerin yatıya kalan hüsranı.

Solumdan kalktığım sabahların ise güzergâhı.

Şimdimi çiğnesin varsın ezik addedilsin içimde saklı sevginin tek kırıntısı dahi yeter bana.

Gönlün hutbesi ve kubbesi bense aşkın hatırına ben ki hatıra dolu yürek çekmecem ve de kilitli sandığım: ne de olsa sanmadığımdan da fazlasıdır yüreğime batan dikenlerin baskın nefreti bir bir yansıyan eşrafımdan ve tünediğim kırık dalın ucunda salınan o yaprak ve işte ve işte:

Düştü düşecek son yaşım.

Düşmeye gör.

Düşmez kalkmaz bir Allah.

Hatırımında kalan nice duygu dünün menşei ve uyuya kaldığım ömrün ertesi bense alabildiğine mahmur gözlerle adımlarken yolları ben ki mazlum ve seyyah yüreğimle aşabildiğim kadar engelleri.

Dün dün de kalsa da mazi bir yaradır kalbimde.

Varamadığım aydınlık yarınların ikbali ve kaderin itirazı nasıl ki dokunulmazlığı vardır sevginin insanın kalbinde...

Okumadığım ne kaldı?

Ya da yazmaya dair...

Yakılası mektupların her biri içimdeki çocuğa ait madem ve işte matemimle büyüyen bir hayal dünyası ara sıra umudun katkısı ve iman gücünden doğan şiirlerim atağa geçen hüznüm ve sıramı savamadığım kadar bir sav mıdır yoksa kalemim?

En metruk hecenin peşinde.

Aşk ise aşikâr şiarım.

Gam dolu notalar ve her kapıyı açan hem solumun hem de sol anahtarının gücü ve nüktesi kıyıldığı kadar içim kıyama durduğum her vakit günün beş vakti dahi yetmezken Rabbimi anmaya ve işte dikilesi dicitler ve sarkıtlar hummalı bir arayışın peşi sıra nihayetinde sıranın kendime geldiği.

Mevsim iken yitik.

Kalem iken devrik bir padişah.

Kale alınmasam bile sabit tutulması kale duvarları ve kalem ile iştiğal kalburüstü duyguların da ihbarı.

Geceyi b/öldüm.

Ve günü sürgün ettim.

Ümmeti duyguların varsa yoksa havsalamdan taşan cümlelerin henüz verilmemişken de berati.

Ve oturduğum sanık sandalyesi meftunu olduğum hayallerin bir adım ötesi.

İsmiyle yaşasa da insan içindekini yaşatmadığı kadar doğru mudur sahiden de yaşadığı?

İnat edip de bindikçe üstüne kaderin varsın hâsıl olan kederin her zerresi illa ki başım gözüm üstüne.

Bir huşu iken arayışın kendisi.

Bir hışımla sevgiyi öldürenlerin pişkin kellesi.

Nasıl ki Hızır'dır yetişen ve işte hazır iken kalemin ve yüreğin kolluk kuvvetleri aşılması köprülerin inşa edilesi cennetin bazense taşkın suların yıkıp geçtiği bentleri kendine inşa ettiği kadar da hayalleri gerçek kılıp dünyayı cennet bellemenin ta kendisi elbet şu üç mefhumda saklı:

Aşk.

İman gücü.

Ve umut.

Derli toplu bir ölüm isterken öncemde şimdilerde dağınık güncemle ve gülümseyebildiğim kadar banıyorum sevgimi umuda ve Allah Aşkının yansıttığı her duygu her sima ve semada kayan yıldızın ta kendisi açmaya doyamadığım kadar solabildiğim solum bile içimdeki ateşin sönmediği elbet çiçek mizacım elbet güftem ve serencamım elbet kıyısından döndüğüm ölümün ertesi bir batında doğan gün ve gece misali, sözcükler ekip şiirler biçtiğim ve umut ekip devrik tahtımı yeniden inşa ettiğim alabildiğine razı geldiğim bahtım ve şükürümle sabrıyla dirayetimi koruyup kolladığım...

Payidar olan.

Bazense pişekar.

Piyadesi rüzgârın ve yüreğin menşei ve bodoslama sevdiğim kadar kalemin sönmeyen ilhamı ve gücümü Rabbimden aldığım kadar büyüyen sevgim ve iç sesim ve kendimi kötülüklerden yalanlardan men ettiğim.

O girizgâh ki.

Devasa da bir sukut dilediğim evrenden.

Solmayan bir mizaç ki:

Şapkamı çıkarıp kelimi sunduğum kellem değil iken gizlim saklım elbet kilden yapılmış iken yıkılan kumdan kalelerim ve bir kum saati gibi döktüğüm yaşın döktüğüm kumun nihayetinde kale duvarlarıma astığım gönül gözüm ve kalender kalemimle sektiğim kadar duygulardan sayıkladığım kadar

uyanmadığım uykulardan öznenle sakit filim iken sevmek ve ikbalim illa ki aydınlık yarınlardan ümidimi kesmediğim...

Nasıl ki Allah var gam yok...

Bir varmışım madem bir de varamadığım o diğer yaka en çok da yakamdan düşmezken mazi ve matem elbet eşkâlimdir sevgi: Allah aşkı ile cenk ettiğim zalimin zulmüne yenik düşmediğim kadar içinde saklandığım siperim belki bir koza belki sırça köşküm ve serçe parmağıma konan yavru serçenin ihtiyaç duyguyu yoktan var eden Rabbime şükürler olsun ki; esen rüzgârda akan çeşmenin suyunda ve ıslanan gözümde en nemli en de namı almış duygudur varsa yoksa anne sevgim kalbimi bozmadığım kadar bozguna uğramış olsam da binlerce kere boykot ettiğim illa ki yalan ve yalan menşeli duygulardan arda kalan hali hazırsa saklı tuttuğum iken güven duygum elbette tek yoldaşım iken yüce Mevla hamt olsun ki...